

Момиченцето дълго разказвало на майка си, що сж видѣли. Разказало всичко вечерята и на татка си.

Дошла и Коледа. На майката се свивало сърдцето отъ мъжа, като си помислѣла, че тая година съ нищо не ще може да зарадва обичното си дете. А Йорданка все мислѣла, дали дѣдо Коледа ще може да ги намѣри въ тоя голѣмъ градъ! Съ тая мисълъ и заспала.

Сутринята рано нѣкой почукалъ на тѣхната врата. После се чуло, какъ се тропна надолу по стълбитѣ.

Йорданка се затичала да види, кой е. Като отворила, що да види!

Предъ вратата—голѣма кутия, обвита въ хубава синя книга. Върху нея нѣщо написано.

Малкото момиченце се развикало:

— Мамо, татко, елате да видите, какво е донесълъ дѣдо Каледа. Той и тука ни намѣрилъ.

На кутията пишело: — „За милата Йорданка“. Майката взела кутията въ стаята. Разтворила я. Найотгоре се показала кукла — сжщата оная хубава кукла съ златиста коса и сини очи, която гледали вчера на магазина. Имало и едно креватче, гривничка, огърличка и разни други подарѣци. Йорданка не могла да се нарадва.

Най-отдолу имало писмо. То било отъ старата госпожа.

Канѣла ги да отидатъ на обѣдъ у тѣхъ. Съобщавала имъ, че тамъ ще бжде и нейната внучка, която много искала да види Йорданка и да поиграе съ нея.

Накрай госпожата пишела, че синъ ѝ ималъ печатница и му трѣбвалъ единъ добъръ работникъ за нея.

Нейното писмо изпълнило съ радостъ и хубави надежди Йорданка и родителитѣ ѝ.

Хр. Спасовски